

DOMOVNÍK

č. 4 – DUBEN 2013

CITÁT MĚSÍCE: „Hrdinství bude, dokud bude práce. A práce, dokud člověk bude žít.“

Cyprian Kamil NORWID, polský básník a malíř romantismu

Dále čtete:

- Pokojný přístav slouží už šest let (str. 2)
- Interview s Jirkou Laifertem (str. 4)
- Míša se dělí o zážitky z Keni (str. 5)

Výstava „Můj svět“ ukazuje život z jiné stránky

Slavnostní vernisáží výstavy nejlepších fotografií vyvrcholil 5. jubilejní ročník fotosoutěže „Můj svět“, kterou Charita Opava uspořádala s firmou ASEKOL pro zaměstnance a dobrovolníky Charit České republiky.

V předvečer zahájení výstavy se v reprezentativních prostorách Historické budovy Slezského zemského muzea v Opavě sešli charitní pracovníci, organizátoři soutěže, autoři a další hosté, aby jako první zhlédli oceněné fotografie. Příjemnou atmosféru hned na začátku navodilo vystoupení pěveckého sboru Domino, který už tradičně doprovází většinu charitativních akcí. Poté se ujal slova ředitel Charity Opava Jan Hanuš. V krátkém proslovu připomenul historii fotosoutěže a vypíchl fakt, že partnerství s firmou ASEKOL, která se letos stala spolupořadatelem, je důležitým mezníkem. Propojení velké komerční firmy a sociální sféry není pouhým gestem. ASEKOL má na svém kontě mnoho charitativních projektů, jejichž prostřednictvím podporuje především děti ze zne-

vyhodněných rodin a z dětských domovů. S opavskou Charitou, respektive Chráněnou technickou dílnou ve Velkých Hořticích, pak ASEKOL pojí dlouhodobá spolupráce. „Díky zakázkám této firmy, zabývající se zpětným odběrem a recyklací elektrozařízení, může chodit do práce pětadvacet lidí se zdravotním postižením, kteří by se na běžném pracovním trhu neuplatnili,“ poznamenal na adresu ASEKOLu Jan Hanuš a poděkoval zástupci firmy Zdenku Kovářikovi, který osobně předával ocenění v kategorii „Životní prostředí a recyklace“. Vernisáže se zúčastnil rovněž Jiří Siostrzonek, člen odborné poroty a nejbližší spolupracovník patrona soutěže Jindřicha Štreita. Pedagog Institutu tvůrčí fotografie a uznávaný sociolog uvedl, že fotosoutěž „Můj svět“ v sobě nese silné po-

selství pokory. „Je důležitým svědectvím o světě handicapovaných a vykořeněných lidí, lámajícím zažitá tabu a vycházejícím ze samého nitra,“ dodal s poukazem na to, že tvůrci fotografií jsou charitní pracovníci a jsou tudíž součástí tohoto více či méně uzavřeného světa. Po předání diplomů a cen vítězům nastal velký okamžik a hosté si mohli prohlédnout vystavené fotografie. Petr Vlček, třetí v kategorii „Životní prostředí a recyklace“ sebou přivezl pana Zdeňka, jednoho z klientů Charitního domova Blahoslavené Matky Terezy v Novém Jičíně, v němž pracuje. Na vernisáži tohoto životem těžce zkoušeného muže čekalo velké překvapení. Našel se totiž na jedné z vystavených fotografií. „Zdeněk přišel před třiceti lety o nohu, žil dlouhá léta na ulici. Jak roky ubíhaly, přidávaly se další neduhy, včetně psychických problémů. U nás našel útočiště. Jeho portrét jsem poslal do soutěže také, ale vůbec jsem netušil, že bude vystaven. Zdeněk měl obrovskou radost a odvázel si z Opavy hodně zážitků, stejně jako já. Překvapilo mě v jakých nádherných prostorách se výstava uskutečnila,“ popsal své dojmy z vernisáže Petr Vlček.

Výstava ve Slezském zemském muzeu potrvá do 7. dubna. Opavané ji budou moci shlédnout i poté, protože než se fotografie vydají po vlastech českých, budou ještě vystaveny ve vestibulu obchodního centra TESCO.

Slovo ředitele

Šťastné velikonoce!

Přeji vám krásné prožití Velikonoce, které možná vnímáme každý trochu jinak, ale p o d o b n ě .

Pro nás věřící jsou Velikonoce nejvýznamnějším svátkem v roce, svátkem vykoupení a naděje, kdy si připomínáme především onu tajemnou noc, po níž vstal Ježíš z mrtvých. A s touto událostí se váže ta naděje, s níž žijeme náš každodenní život, a kterou obzvláště silně pocítujeme právě v tomto období. Velikonoce jsou také symbolem přicházejícího jara, prvních rozkvétajících rostlin, právě narozených mláďátek. Naše Charita sousedí v Jaktari s veterinární klinikou, a od výběhu pro zvířata nás dělí jen drátěný plot. A tak někdy rád pozoruji, jak to všechno po dlouhé zimě ožívá, jak před pár dny narozená kůzlata mají radost ze života a jak dovádějí na jarním sluníčku. To očekávání, naději i radost z toho, že těžce zkoušená příroda stále žije, to máme přece společně. A tak s novým jarem přeji nám všem, abychom toho, co nás lidí spojuje, nacházeli stále více, abychom si zachovali naději. A pro ty nejbližší dny vám přeji, abyste si užili volna a trochu se zregenerovali. Zima nás letos nějak nepouští, ale jarní únava už nemilosrdně dolehla na každého z nás. Takže naberte síly, abychom se zase po Velikonicích mohli společně pustit do dalších úkolů, které jsou před námi.

Jan HANUŠ, ředitel

+ DUBEN

Hněvošičtí opět pomáhají

V hněvošické farnosti se letos opět uskutečnila postní almužna, kterou organizuje tamní farář Bartłomiej Blaszk a pro Charitu Opava. Potravinová pomoc je určena klientům střediska Chráněného bydlení a následné péče, kteří trpí duševním onemocněním. Z darovaných potravin budou vařit v rámci aktivit střediska i ve svých domovech. Děkujeme! (Více se dočtete v příštím Domovníku.)

— DUBEN

Pokles tržeb v Klimkovicích

Lázně Klimkovice byly dosud jedním z důležitých míst, kam Chráněná dílna sv. Josefa zajížděly prodávat své zboží, o které byl tradičně velký zájem. Letos se situace změnila. V lázních uzavřeli jeden a půl pavilonu, rehabilitace je tam nyní plně hrazena klienty. Došlo k jejich úbytku a to má dopad i na tržby dílen.

TERNO
SUPERMARKET

STALO SE

Školáci na exkurzi

Počátkem března navštívily děti ze Základní školy ve Velkých Heřalticích Vlaštovičky, aby si prohlédly charitní chráněnou dílnu. Ještě předtím se v jídelně Domu sv. Cyrila a Metoděje posilily dobrou svačinkou, a pak už se zájmem sledovaly, jak se vyrábí keramika či jak se tkají koberečky. A protože to jsou děti, nejvíce ze všeho je zaujal vodičí pes Simony Pechancové. Velkou radost pak školákům udělaly také velikonoční magnetky, které dostali na památku.

Týden trénování paměti

Česká společnost pro trénování paměti a mozkový jogging vyhlásila týden od 11. do 17. března Národním týdnem trénování paměti. V celé zemi se u této příležitosti konaly přednášky pro veřejnost. Jedna z nich se 13. března uskutečnila také v Denním stacionáři pro seniory. O trénování paměti přednášel trenér I. stupně Dr. Otto Rechberg, který je shodou okolností synem bývalé klientky stacionáře. „Na přednášku jsme pozvali i členy Klubu sv. Anežky. Někteří nabídku přijali a tak jsme měli ve středu dopoledne plno, jak našich klientů, tak lidí zvenčí,“ řekla vedoucí stacionáře Jana Řehulková. Přítomní přednášku hodnotili velmi pozitivně. Pracovnice stacionáře Michaela Mošová a Zuzana Paverová, které podobné kurzy absolvovaly, tak měly příležitost si své znalosti připomenout a doplnit.

Den úklidu

V Charitě Opava je pořádek samozřejmostí, ale i tady se před Velikonocemi gruntovalo. Pátek 22. března byl vyhlášen Dnem úklidu. Hadry, kbelíky s vodou, čistící prostředky, smetáky a košťata byly hlavními pracovními prostředky na všech střediscích.

KALENDÁRIUM

* V dubnu 1990 byla na faře kostela sv. Ducha otevřena charitní Knihovna křesťanské literatury.

* V dubnu 1992 odeslala Charita Opava kamión darů do Ivanofrankovska na Ukrajině.

* 21. dubna 2004 navštívil DCM Vlaštovičky parlamentní Výbor pro sociální politiku a zdravotnictví.

* 28. dubna 2010 proběhla u minoritů akce „20 let služby Opavě“ s představením knihy o Charitě Opava.

Hana: „Prožíváme to s rodinami“

Mobilní hospic Charity Opava Pokojný přístav slouží již šest let. Již šest let zdejší sestřičky provází nevyčísitelně nemocné nejtěžším životním obdobím a v domácím prostředí jim poskytují paliativní léčbu, která sice neslibuje uzdravení, ale nebere ani naději.

„Hlavním aspektem je ulevit nemocnému od bolesti a dalšího strádání, a podpořit přitom jeho blízké,“ doplňuje sestra Pokojného přístavu Hana Komárková, která v hospici pracuje již od jeho vzniku.

Vzpomíná, jak ředitel Jan Hanuš přišel s návrhem zavést v opavské Charitě hospicovou péči. „Dostaly jsme tehdy s Libou Smějovou pár dnů na rozmyšlenou, zda se toho ujmete. V té době ještě od sebe nebyly pečovatelská a ošetrovatelská služba odděleny. Tak jsme v podstatě dělaly vše, co bylo třeba, včetně očisty klientů, úklidu a dalších věcí, které jsou dnes výhradně v kompetenci pečovatelek. Mě osobně odborná práce sestry, na jakou jsem byla zvyklá z nemocnice, chyběla. Vůbec jsem se proto nemusela rozmyslet a hned jsem kývla,“ dodává Hana

Komárková. Úplně prvním pacientem měl být muž, kterého krátce předtím pustili domů z psychiatrické léčebny.

„Jely jsme jej s Libou společně navštívit, do nové práce jsme šly plně entuziasmu a tak jsme byly nažhavené. Bohužel, dopadlo to úplně jinak, pán toho dne, těsně před naším příchodem, zemřel.“ Od té doby se Pokojný přístav postaral o téměř pět set nevyčísitelně nemocných.

V současné době v hospici působí tři stále sestry – vedoucí Libuše Smějová, Hana Komárková a Ivana Šimová, které doplňuje šest sester Charitní ošetrovatelské služby. V týmu je rovněž opavský onkolog Petr Štěpánek a kněz otec Josef Motyka.

Práce hospicové sestry je hodně těžká a rozhodně není tím, o čem

by adeptky na sestřičku někdy snily. Už jen slovo hospic působí na lidi stejně jako slova onkologie, rakovina, nádor či smrt. Sestry Pokojného přístavu jsou výjimečně silné ženy. Co pacient, to jeden lidský příběh. „Prožíváme vše společně s rodinami, stáváme se jejich součástí a vytváříme se mezi námi pouta. Někam docházíme třeba rok, někdy i déle. Zůstáváme ale v kontaktu i poté, co jejich blízký odejde. Často pomáháme s úplně posledními věcmi, přijdeme zemřelého umýt a obléknout, pokud to jde, účastníme se i pohřbu. Jednou ročně, vždy okolo dušiček, organizujeme mši svatou za naše zesnulé pacienty a setkání pozůstalých. Bývá to emotivní v tom pozitivním slova smyslu, hodně se vzpomíná,“ pokračuje Hanka Komárková. Působí vyrovnaně, ale jak sama říká, je pro ni těžké se od svých pacientů a jejich problémů odtrhnout, často na ně myslí i doma. Někdy jde po ulici, vzhledně nahoru, vidí okno a ví, že za tím oknem žil konkrétní člověk, jehož život se na čas vzájemně popojil s jejím. „Jednou, dvakrát do roka na mě přijde krize, buď se z ní vyberím nebo onemocním nějakou chřipkou. Pak se to zase srovná a člověk víc vnímá tu lepší stránku naší práce, že se někomu uleví, že se na něco zase začal těšit a něco plánovat.“

Také Hana Komárková plánuje. „Za těch šest let jsem se stala součástí tolika těžkých lidských osudů, že mám potřebu se z toho vypsat. Ráda bych napsala knížku příběhů o lidech, o naší práci, o bolesti i radosti. Nemám žádné velké ambice, věřím, že ji napíši, ale třeba jen pro svou rodinu.“

Klienti Radosti prodávali na trzích

Své výrobky prodávali na opavských velikonocních trzích také klienti sociálně terapeutické dílny Radost. Za pultem stánku se jich vystřídal celkem osm. Jako úplně první si to pod dohledem vychovatelek Petry Paterové a Miši Rybové vyzkoušela jednadvacetiletá Lucka Mirošová.

Moc se na prodávání těšila. Lucka je vyučená zahradnice, ale vzhledem ke svému postižení práci nesehnala. „Jsem moc pomalá,“ říká, ale když přichází první zákaznice, snaží se,

nabízí a paní nakonec spokojeně odchází s papírovým košíčkem na velikonocní vajíčka. „Trochu jsem se bála, jestli dobře vrátím peníze. Moc mi totiž nejde matematika,“ vy-

světluje dívka. Ale jsou tady Petra a Míša, které jí dodávají pocit jistoty a zároveň kontrolují. Lucie se znavuje prvotního ostychu a jediné, co ji mrzí, je fakt, že tudy zrovna moc lidí nechodí.

Venku mrzne a přestože je pátek, město je mrtvé. Jen u stánků s punčem postává pár lidí. Máme čas prohodit s Lucií pár slov. Do Radosti dochází už rok a líbí se jí zde od prvního okamžiku, kdy se do dílny přišla podívat s babičkou. „Vyhovuje mi, že v Radosti děláme různé činnosti. Já totiž nemám ráda stereotyp,“ pokračuje Lucka a zazaří jí oči, když ke stánku přijde skupina lidí. Najednou má hodné práce. Každý chce něco jiného a Lucie se činí. Takhle zkušenost je pro ni cenná, stejně jako pro další klienty. V Radosti tkají, vyrábějí dekorativní předměty, malují, pletou košíčky z papíru a dělají spoustu dalších věcí. Práce odpovídající jejich možnostem jim dává vědomí vlastní důležitosti. A prodávat ve stánku, to je zase další krůček vpřed.

Oblečení, které darujeme, pomůže lidem v těžké situaci!

Další sbírku šatsva uspořádá Naděje – středisko krizové pomoci Charity Opava v pondělí 15. dubna 2013 od 8 do 17 hodin a v úterý 16. dubna od 8 hodin do naplnění vagonů, maximálně však do 17 hodin. Vagóny budou opět přistaveny na nákladním nádraží Českých drah ve stanici Opava – Východ.

Tato sbírka, určená pro Diakonii Broumov, je v pořadí již třináctá. Opavané v ní vidí dobrou příležitost k tomu, aby probrali své šatníky a podělili se s potřebnými. V dnešní době je na pomoc ve formě darovaného oblečení odkázáno stále více lidí. To potvrzuje pan Lojza. Není sice na ulici, žije na ubytovně, ale koupit si něco na sebe mu skromný příjem nedovolí: „Tuhle bundu a boty jsem dostal v Naději. Kdyby je někdo

nedaroval, asi bych zmrzlul.“ Sbírkou však pomáhá také těm, kteří se na zpracování sbírek přímo podílejí. V Diakonii Broumov se jedná asi o padesátku osob z okraje společnosti. Pro většinu dárců je důležité, že věci, které rádi nosili, mají ještě využití. Přestože by pro ně bylo snazší vyhodit nepotřebné oblečení do kontejneru, neudělají to a raději si počkají na sbírku.

Jak uvedla vedoucí Klára Karabinošová, Naděje sbírá veškeré dám-

ské, pánské a dětské oblečení, a to zimní i letní, dále kožené nepoškozené věci, jako bundy, kabelky, peněženky a pásky, nepoškozené záclony různých rozměrů, larisy, vlněné deky, knihy, plyšové hračky, nepoškozené spací pytle, boty, příkrývky a péřové polštáře. Darované věci nesmí být špinavé, zatuchlé a mokré. Vše musí být zabalené do pytlů a tašek. Krabice nejsou pro přepravu vhodné.

„Prosíme všechny dárcy, aby nosili jen věci, které jsem zmínila. Každoročně se i přes naše upozornění stává, že lidé přivezou i nějaké koberce, matrace, nádobí, elektroniku a elektrospotřebiče, kola, lampy nebo třeba starý kočárek. Tyto věci opravdu nemůžeme a nebudeme přijímat,“ dodala Karabinošová. Totéž se týká silonového a dederonového oblečení, uniforem, vatových, balonových a šustákových kabátů, péřových bund, vatových příkrývek a poškozené a obnošené obuvi.

Na nákladové nádraží ČD se dostanete z Kylešovské ulice. Vjezd na nádraží najdete naproti penzionu Mirka a Věra. Během sbírky bude možno přispět na přepravu, zůstatek částky pak podle vedoucí Naděje poslouží potřebným. Více informací: K. Karabinošová, tel. 553 653 776 nebo 737 615 459.

Dobrovolnická srdce bijí pro Charitu

Letos už podruhé se v Charitě v Jakaři sešli dobrovolníci z Klubu sv. Anežky. Tentokrát nad Vlaštofkou, občasníkem lidiček z Domu sv. Cyrila a Metoděje, kterou vkládali do obálek, aby se včas dostala ke svým čtenářům. Těmi jsou především sponzoři, dárci a přátelé tohoto charitativního zařízení, v němž svůj domov našli nevidomí a zrakově postižení lidé.

Nálada byla v zasedačce jako vždy veselá, i když řady od minula trochu profídly. Mnoho seniorů se doma potýkalo s nachlazením a virózami. Tentokrát přišly přiložit ruku k charitativnímu dílu Jaromíra Matýsková, Anna Vichová, Anna Weissová, Jiřina Ondraschová a nechyběl ani Antonín Bellay, kte-

řý je v této dobrovolnické partě jediným mužem. Protože bylo krátce po volbě nového papeže, byl svatý otec František hlavním tématem dne. Hodně se ale také vzpomínalo, například jak kdo začal spolupracovat s Charitou. Náhoda a vlastně i troška té lidské zvědavosti zahrála velkou roli

v případě Anny Vichové. „Bylo to v roce 1992, do Charity měly přijet na ozdravný pobyt děti z Černo-byly, které si lidé brali do rodin. Já jsem se šla jen tak ze zájmu podívat k autobusu. A najednou mě tam chytil asi desetiletý kluk za ruku a nepustil se. Paní Ekslerovou a jejího manžela jsem znala jen od vidění z kostela, ale šla jsem za nimi a říkám, že si ho vezmu k nám. A oni mi ho dali. Jmenoval se Žeňa, byl to živel a zůstal u nás šest týdnů, po něm jsme měli ještě moc hodnou holčičku Nasů,“ vzpomínala paní Vichová na své první setkání s opavskou Charitou.

Bývalá učitelka Jaromíra Matýsková zase přišla nabídnout své služby, když začal fungovat stacionář pro seniory, později chodila pomáhat i do Radosti a když byl založen Klub sv. Anežky, stala se jeho členkou.

Podobně začínali i ostatní, kteří v počátcích naší Charity přišli, aby nezištně udělali něco pro druhé. A jejich srdce bijí pro Charitu Opava i po těch deseti, patnácti či dvaceti letech stejně silně jako tenkrát. Děkujeme!

Stane se

• Klub svaté Anežky zve

Na dvě zajímavé akce, určené jak členům, tak i široké opavské veřejnosti, zve v dubnu Klub svaté Anežky – dobrovolné sdružení Charity Opava. Nejprve se v úterý 16. dubna uskuteční přednáška s besedou, nazvaná „Bezpečnost seniorů v dopravě“, kterou klub pořádá ve spolupráci s Městskou policií Opava a Magistrátem města Opavy v Obecním domě v Sále purkmistrů. Bude se týkat témat senior chodec, senior cyklista, senior v hromadné dopravě a senior spolujezdec. Přednášet bude Milan Semera, začátek v 16 hodin. V úterý 23. dubna v 16 hodin pak v pastoračním středisku minoritického kláštera na Masarykově ulici 39 v Opavě promluví na téma „Křesťanský pohled na člověka“ kněz Pavel Schwarz z Jeseníku. Dotkne se především otázek smyslu života. Jak sám podotkl, pochopíme-li, proč Bůh stvořil člověka, nalezneme nevyčerpatelný zdroj radosti pro život. Jste srdečně zváni.

• Akce v Neškole

Tvůrčí program připravila na dubnové pátky Neškola. Šperkování bude na pořadu dne dvakrát, a to 5. a 19. dubna. V pátek 26. dubna se bude v Neškole malovat na trička, která si musí každý přinést. Barvy a ostatní materiál je k dispozici. V pátek 12. dubna se pak uskuteční beseda o přínosech a obětích rodičovství. Akce začínají v 8 a končí ve 12 hodin. Beseda začne v 9 hodin.

Napsali o nás

• Výstava fotografií Můj svět je otevřena

Pátý ročník této celonárodní fotografické soutěže nazvané „Můj svět“ uspořádala opavská Charita a firma ASEKOL. „Spolupráce s firmou ASEKOL není jen symbolická, protože tato firma dává našim lidem práci,“ uvedl ředitel opavské Charity Jan Hanuš. Fakt, že se tato výjimečná a do značné míry specifická výstava koná v prostorách muzea ředitele SZM Antonín Šimčík komentoval takto: „Naše nová muzejní budova je bezbariérová nejen fyzicky, ale také ideově.“

Opavský a hlučinský deník
27. března 2013

„Vadí mi, když lidé spolu nevycházejí,“ říká charitní kutil a pohodář Jirka Laifert na téma mezilidských vztahů

Je stále v pohybu a stále v pohodě. Všeuměl, obdařený darem udělat si legraci sám ze sebe. Uvnitř v srdci citlivý kluk, vnímavý k potřebám jiných. Když naposledy sníh zasypal celý kraj, myslel na nevidomé ve Vlašovičkách. Přijel s traktůrkem a celé sobotní dopoledne likvidoval závěje, aby obyvatelé domu mohli vůbec vyjít ven. Nedostal to za úkol. Rozhodl se sám. O takových věcech, ale nechce moc mluvit. Brání se, že to je přece normální a samozřejmé. Tak takový je Jirka Laifert, a to i tehdy, když věci zrovna nejdou tak, jak by si přál.

* Jak dlouho pracujete v Charitě?

Už třináct let. V roce 2000 jsem nastoupil do Domu sv. Cyrila a Metoděje na civilní vojenskou službu a po roce a půl jsem se stal zaměstnancem.

* Jak vás napadlo, že nepůjdete na vojnu?

Byl jsem odveden, ale na vojnu se mi moc nechtělo. Starší bratr byl na civilce u otce děkana Veselého, tak jsem měl představu, že i já bych mohl jít někde na civilní službu. Sice se říká, že vojna dělá chlapa, ale já jsem od mala chodil do skautu a jezdil jsem na tábory, kde nás disciplíně a samostatnosti naučili. Vojna už mi toho nemohla moc nabídnout. Svou roli v mém rozhodnutí sehrál i fakt, že chovám zvířata, kterým jsem se chtěl dál věnovat. Tak jsem se jednou v kostele zeptal Honzy Hanuše, který tehdy dělal vedoucího Domu sv. Cyrila a Metoděje, jestli bych mohl dělat civilku ve Vlašovičkách. Kývnul, že jo..

* Co jste ve Vlašovičkách dělal?

Skoro všechno. Staral jsem se o barák, sekal jsem trávu a dokonce s obyvateli domu i vařil. Tehdy tam bylo ještě takové domácké prostředí. Dnes se hodně dbá na samostatnost, ale tenkrát klienti trávili hodně času společně, společně se i vařilo a jedlo. Ve Vlašovičkách se chovaly i slepice a králíci, o které jsem se také staral. Bylo mi to blízké, protože jako synek z baráku jsem byl na práci zvyklý. A jak už jsem řekl, sám jsem doma zvířata choval. Kromě toho jsem dělal doprovod nevidomým, když potřebovali jít k lékaři nebo něco ně-

kam vyřídít.

* Asi jste se osvědčil...

Jo, byli se mnou spokojeni. Po ukončení civilní služ-

půl dělám v Sekci služeb seniorům a zdravotnických zařízení. Něco z údržby mi zbylo, ale dost přibýlo. Starám se například o auta, rozvážím obědy, párkrát už jsem zaskočil i za pečovatelky.

* Říká se o vás, že umíte naprosto všechno, čím jste se vlastně vyučil?

Mám zemědělské učiliště, tak něco jsem pochytal v učení, ale novým věcem se hodně učím sám. Třeba i díky tomu, že do Charity chodí dělat různé firmy. Když člověk chce a není zhníly, všimá si, zeptá se a doma to pak vyzkouší. To je můj případ. Nelíbí se mi, když někdo říká, že to nejde. Jak mám svého taťku rád, tak musím prozradit, že zrovna on to má ve zvyku. Vždycky, když chceme s bratry udělat něco, co jsme nikdy předtím nedělali,

on řekne – to nepůjde. A lemm y

stejně zkouším tak dlouho, až se to daří a jde to. Tak jsme například zateplili byt.

* Co ještě nemáte rád?

Nemám rád, když okolo mě vládne taková ta všeobecně blbá nálada, snažím se pak lidi trochu rozveselit, a když je třeba, tak si udělám legraci sám ze sebe. Často to zabírá. Jinak si všimám nejen práce, ale i vztahů a nelíbí se mi, když lidé spolu nevycházejí. Nesnáším pomluvy a intriky. Když už se někde něco vyskytne, je třeba řešit to hned. I ten sebemenší kon-

flikt, protože když se to pak vleče, nic dobrého z toho nevzejde.

* Ať se nebavíme jen o práci, co vás baví? Jak trávíte volný čas?

Od malička mám vztah ke zvířatům. Zpočátku jsem choval různé ptáky a papoušky. Když jsem byl větší, chodil jsem pomáhat jednomu soukromému zemědělci. Poklízel jsem krávy, býky, kydal hnůj. Uměl jsem podojit kozu Lízu, kterou jsme měli doma, ale dojel jsem i krávy. Ještě když jsem byl ve škole, pořídil jsem si malého poníka, abych si vyzkoušel zda bych zvládl velkého koně. Dnes mám dvě kobyly Sáru a Lady. Když mám čas, rád si na nich zaježdím. Baví mě také různé sporty, hlavně fotbal. Už takových dobrých dvacet let hraji v obraně za Vávrovice.

* Prozradíte ještě něco ze svého soukromí?

Zatím jsem svobodný, bezdětný, alimenty neplatím a pošťák Ondra mě ještě nenavštívil. Zrovna teď nikoho nemám a na velkou lásku teprve čekám.

* A jaká by měla být ta, které jednou dáte své srdce?

Měla by to být normální holka. Určitě trochu hezká, ale na vzhledu zase až tak moc nezáleží. Důležitější je, aby byla krásná vnitřně. Aby měla dobrou povahu, aby byla srdečná a citlivá, tolerantní, aby měla smysl pro humor a hlavně smysl pro rodinu. Netrvám na tom, ale byl bych rád, kdyby byla věřící jako já. Jinak věci, jako majetky, to vůbec neřeším.

* Tak možná si teď některá Charitačka dodá odvahy a osmělí se. Třeba se máte nač těšit. Je ještě něco nač se těšíte?

Já se v podstatě těším na každý nový den. Teď už ale netrpělivě vyhlížím jaro, ať můžu dělat něco na zahradě.

* Děkujeme za rozhovor.

Jiří LAIFERT

NAROZEN: 24. 9. 1980

BYDLIŠTĚ: Vávrovice

RODINA: svobodný

KONÍČKY: koně, jezdeckví, kutilství, chov domácích zvířat, fotbal a podle nálady pěkná muzika

Míša Mošová vyprávěla seniorům o Keni

Vzpomínky na Afriku byly tématem jedné z přednášek, které v nedávných mrazivých dnech zahřály nejen klienty Denního stacionáře pro seniory, ale i členy Klubu sv. Anežky. Pracovnice stacionáře Michaela Mošová totiž letos v zimě vyrazila do teplých krajín a zážitky z vysněné dovolené v Keni si nenechala jen pro sebe.

Míša je skvělá pozorovatelka i vypravěčka, a jak podotkla, nebyla to typická dovolená na pláži, ačkoli i na koupání v Indickém oceánu došlo. „Letěli jsme ještě se švagrem, švagrovou a kamarádem. Jsme nalaďeni na stejnou vlnu, a víc než opékání na slunci nás láká poznávat zemi a život obyčejných lidí. Byli jsme i v nejnuznějších čtvrtích,“ říká Míša a ukazuje fotografie. Obraz bídy nejchudšího kontinentu. Snímky chatrčí z lepenky, plítlů a špinavých carů igelitu na

pozadí vyprahlé, do ruda zbarvené země se na obrazovce počítáče střídají se záběry z masajské vesnice, ze safari nebo z lovu ryb. Zachycují i relativní městský přepych a překvapivě také africkou chráněnou dílnu – ne nepodobnou těm našim charitním.

Klobouk dolů, když si člověk představí, že se pětice lidí vydá do tisíce kilometrů vzdálené, naprosto neznámé země, a na vlastní nebezpečí, bez průvodce, podniká výpravu do míst, kam by větší

na z nás dobrovolně nevzkročila. Míša se směje, strach prý neměli. S domorodci se kontaktovali sami a domlouvali se směsicí němčiny a angličtiny: „Oni z toho mají byznys, vezmou vás domů, ale musíte za to zaplatit, a ne málo. Ale viděli jsme, jak se v takové chatrči žije a dokonce jsme tam i něco pojedli.“ Ostatně, ani jidlo pouličních prodejců pro ně nebylo tabu.

Během dovolené, o které s manželem snili už před třídaceti lety, když shlédli dokumentární film o Keni, si užili safari, lovili ryby, navštívili masajskou vesnici, krokodýlí farmu a dokonce chráněnou dílnu. „V hotelu prodávali nějací lidé své výrobky a nechali tam letáček. Někdo nám řekl, že jsou z dílny, kde pracují postižení lidé. To mě hned zaujalo, takže jsme si zjistili, kde to je, pronajali si auto a jeli se tam podívat. Viděli jsme jak třídí odpad, zpracovávají kovy, kůže, dřevo, navlékají korálky a dělají různé suvenýry. Přišlo mi to podobné, jako u nás v Charitě,“ vypráví Míša.

Když ji požádali z Klubu svatě Anežky, aby se s nimi o své zážitky podělila, vůbec neváhala. A seniori si její přednášku nemohli vynachválit. „Bylo to moc poučné a navíc, paní Míša umí moc pě-

ně vyprávět. Mohli jsme si prohlédnout i suvenýry, které z Afriky dovezla. A trpělivě odpovídala na všechny dotazy. Nejvíce nás zajímala ta chráněná dílna,“ pověděla nám Eliška Kucerová. Také Antonín Bellay Míšu Mošovou pochválil: „Ohromně se mi její přednáška líbila, byla velice poutavá. Je zajímavé, kam všude se člověk dostane...“ A v Denním stacionáři pro seniory teď žijí Afrikou každý den. Míša totiž babičkám a dědečkům předčítá z knížky Bílá masajka, jejíž děj je zasazen právě do míst, z nichž se nedávno vrátila.

Občanská poradna podá ruku

Ani poté, co byl ukončen projekt „Restorativní justice – podpora a poradenství pro oběti trestných činů“, nezůstanou v Opavě oběti či jejich blízcí bez pomoci. V březnu totiž odstartoval nový navazující projekt „Podaná ruka“, který potrvá čtyři měsíce.

I do tohoto projektu se zapojila Občanská poradna Charity Opava, která bude nadále v Opavě poskytovat bezplatné a diskrétní poradenství, podporu a asistenční obětem a jejich rodinám při zvládnání náročné sociální situace, způsobené trestným činem.

Jedná se například o odborné poradenství v oblasti náhrady škody, průběhu trestního řízení, mimosoudního vyrovnání a možnosti alternativního řešení trestních věcí. Jak uvedla Lucie Vehovská, Občanská poradna poradí rovněž

v oblasti rodinného práva, problematiky dluhů či bydlení. Model, který se již osvědčil, a to spolupráce mezi pracovníky Probační a mediační služby ČR a občanskými poradnami, zůstane zachován. Oběti trestných činů se mohou na poradnu obrátit kdykoli v rámci otevírací doby, navíc bude pro ně vyčleněno ještě úterý, a to vždy od 9 do 11.30 hodin.

Kontaktovat se můžete telefonicky na číslech: 553 616 437, 731 316 55 nebo přes e-mail: obcanskaporadna@charitaopava.cz.

Navštivte nás v TERNU!

Nové místo získal po rekonstrukci supermarketu TERNO v Jaktarži díky vstřícnosti obchodního družstva TEMPO obchůdek charitní Chráněné dílny Vlašovičky. Nyní jej najdete v prostorách bývalé trafiky. Prodavačka Gerda Kremserová je spokojená, prodejna je menší, než ta původní, ale dobře situovaná. Hned naproti pokladnám.

Paní Gerda pracuje v chráněné dílně a v obchůdku se střídá s dalšími kolegyněmi. Možnost prodávat zboží, které samy vyrobí, vítají. „Máme tak informace hned z první ruky, víme, že se lidem naše výrobky líbí a co si zákazníci přejí. Je příjemné slyšet, jak se mezi sebou baví, berou věci do ruky a říkají, že je to pěkné,“ dodává paní Gerda.

Právě nyní se útulná prodejnička může pochlubit keramickými, šitými i tkanými výrobky v nových jarních vzorech. K dostání jsou například ubrusy, šité i keramické postavičky a zvířátka, dekorativní i uživatkové předměty, jako košíčky na pečivo a obaly na papírové kapesníčky. Zdravý životní styl pak prezentují matrace, polštářky, podsedy či krční válce plněné pohankovými slupkami. Tyto výrobky Chráněné dílny Vlašovičky mají výborné účinky na zdraví a poskytují příjemný relax. Pomáhají hlavně při problémech s páteří, při migrénách, nespavosti, hemoroidech a dobře působí při proleženinách. V obchůdku jsou k máni

také tkané koberce, velké keramické vázy a zahradní keramika. Všechny tyto věci vyrobili lidé se zdravotním postižením, z velké části nevidomí. „Každá drobnost, kterou si v našem obchodě někdo koupí, přispívá k tomu, že tito lidé mohou pracovat a zachovat si lidskou důstojnost,“ dodává vedoucí Chráněné dílny Vlašovičky Marie Bennková. Děkujeme!

••• Inzerce Charity

Nepropásněte

• Pouť k Panně Marii

K prameni vody, tryskající přímo ze skály, se pojí pověst o Panně Marii, která zde za třicetileté války zachránila švédského vojáka před smrtí žízni. A právě k Panně Marii ve skále směřuje poutní zájezd, který organizuje Klub svaté Anežky v úterý 7. května. Odjezd je v 8 hodin z Rybího trhu. Poutníci v doprovodu melčského kněze Petera Keraka navštíví také kostel Nejsvětější Trojice ve Fulneku, prohlédnou si kapli sv. Cyrila a Metoděje v Lipně a kostel ve Spálově. Po májové pobožnosti u Panny Marie ve skále odjedou do Melče, kde pro ně otec Peter odslouží Mši svatou. Návrat kolem 17 hodin. Cena činí 150,- Kč. Přihlásit se můžete u Marie Smolkové a Anny Foldynové na telefonních číslech: 553 716 997, 553 711 106, 721 570 543, 737 355 999.

Zaujalo nás

• Zatančili mazurku

Klienti sociálně terapeutické dílny Radost se v březnu zúčastnili setkání ke Světovému dni Downova syndromu, které uspořádalo Speciálně pedagogické centrum Srdce a Základní škola a Praktická škola Opava v Kulturním domě Na rybníčku. Někteří z klientů dokonce vystoupili v programu. Mazurku zatančovali Jirka Chudík, Denisa Šwidergalová, Radim Katerinec a Eva Rohovská.

••• Společenská kronika

Blahopřejeme

* Narozeniny v dubnu

Ať vás život baví, ať jste stále zdraví. Ať si štěstí chvilku najde, ať za vámi občas zajde. Ať máte lásky dosti a všeho dobrého do sytosti! Srdečně blahopřejeme dubnovým oslavencům, kterými jsou: **Zuzana BARTÁKOVÁ, Renáta BĚLÁKOVÁ, Vojtěch BINAR, Petr BSIRSKÝ, Dana GILÍKOVÁ, Dana HRUŠKOVÁ, Alena IHNATIŠINOVÁ, Jaroslav JAŠEK, Vladimír KNYBEL, Kamila KUPKOVÁ, Iлона MICHALČÍKOVÁ, Petra PATEROVÁ, Michaela RYBOVÁ, Pavel RYCHTA, Libuše SMĚJOVÁ, Jiří TOTKA, Barbora VÁVROVÁ a Hynek ZÁVORKA.** Vše nejlepší přejí

Redakce

* V dubnu slaví narozeniny naše milá kolegyně **Petra PATEROVÁ.** Život plný radosti, bez nervů a starostí, žádný čas strávený nudou, vše nejlepší ať máš teprve před sebou, hodně štěstí, zdravíčka přejí

Mirka, Zdislava, Maruška, Yvona, Miša

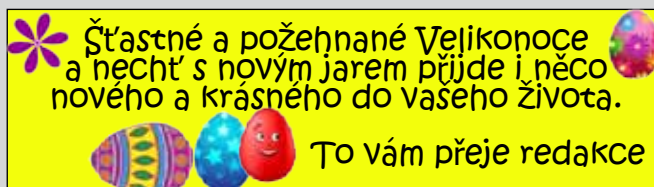
* Toto přání zasláme naší milé kolegyni **Michaele RYBOVÉ,** která má v dubnu narozeniny. Přejeme Ti vše, co Ti můžem přát, ať máš svoji lásku komu dát, ať Tě má někdo hodně rád, rozum, co v nouzi poradí a hlavně přátele, co nikdy nezradí přejí

Mirka, Zdislava, Maruška, Yvona, Petra

* Naším spolupracovnícím **Daně HRUŠKOVÉ, Iloně MICHALČÍKOVÉ** a **Kamile KUPKOVÉ,** stejně tak našemu šikovnému kolegovi **Petru BSIRSKÉMU** přejeme k narozeninám spoustu zdraví, dobré pohody a nálady, mnoho úsměvů a dalších let, hodně inspirace ke spokojenému a radostnému životu se sluncem v duši i v těle.

Zaměstnanci Chráněných dílen sv. Josefa

••• Listárna Domovníka

Krásné požehnané ráno,

pane Burda, děkuji Vám za zaslání měsíčníku, který si vždy velmi ráda přečtu a postupím všem svým známým a rodině. Ale co mě v tomto čísle překvapilo, když jsem v listárně objevila jméno za článkem o tříkrálové sbírce. Jen jsem se pousmála a řekla si: „Jejda tady píše někdo se stejným jménem, to je ale náhoda!“ Až po přečtení článku jsem si řekla, že to není jen náhoda, že to je můj psaný e.mail paní Gilíkové bezprostředně po

Tříkrálové sbírce. Potřebovala jsem ze sebe dostat ty krásné pocity a s někým se o to podělit. Tak Vám mockrát děkuji za jeho otištění, vlastně se musím přiznat, že mi ukápla i slzička, ale ne slzička bolesti, nýbrž slzička radosti, že moje zpráva někoho zaujala! Přeji ještě jednou krásný sluníčkový den

Květa BÝMOVÁ

Pane Burda,

děkuji za milou vzpomínku na P. Františka Bureše v posledním čís-

le Domovníku. Pocházím z obce Jestřabí, kde se P. František Bureš narodil. Přiznám se, že jsem netušil, že každoročně navštěvujete jeho hrob a rodiště. Děkuji. S pozdravem

Petr FOJTÍK

Dobrý den,

děkujeme za Domovník, opět skvěle uděláno, zvláště fotosoutěž nemá chybu. Přejeme, ať se Vám daří ve všem, co děláte :-)! Pěkný den!

Mgr. Jaroslava Saidlová,
ředitelka MENS SANA o.s.

Pište nám!

Listárna zpravodaje Domovník je určena vašim názorům, připomínkám a postřehům. Své příspěvky pošlete na adresu ivana.harazimova@centrum.cz. Těšíme se na ně!

••• K zamyšlení

Slovo spirituála

• Jen kousek od těžkosti

Už jste někdy byli krůček od průšvihů? Já mnohokrát. A že to byly okamžiky silné, získaly si mě a musel jsem o nich znovu a znovu přemýšlet. Mezi mé adrenalinové velikonoční výstřely patří hromadný klučičí zátah na „nejoblíbenější“ paní učitelku naší základní školy. Byla to promyšlená a připravovaná sprchová akce s překvapivým koncem. Když se v místní šatně rozpoutaly vodní bitevní salvy, které se naše milá paní učitelka snažila zastavit, pustili jsme se do ní. Jenže ona, místo křiku a útěku, posílala do boje řady děvčat, čímž se vytvořily dva nesmiřitelné tábory. Celá nespravedlnost byla v tom, že přestože holky byly v silné výhodě, přímo v lepší palební pozici, byli jsme to my, kluci, kteří si pak dlouho povídali s ředitelem školy. Naštěstí důsledky našeho vodního zápalu už mohli řešit rodiče.

Mnozí z nás už se těšíme na ty krémové bílé oku lahodící be-ránky, trubičky, koláče, vajíčka, mazance. Mnozí z nás už toužíme po rozkvetlých zahradách a voňavých prvosenkách, mnozí z nás se těšíme, jak vyfotíme vnoučka, který poprvé v životě udrží malý proutek, aby s ním o velikonočním pondělí zamával před babičkou. No nejsou Velikonoce rovněž romantické jako Vánoce, rovněž zasněžené pochoutkami a naplněné přáními mladých tatarovníků?

Jedna starší velikonoční modlitba říká: „Bože, ať v nás velikonoční radost stále trvá.“ Vám všem, milí charitní pracovníci, přeji ten pravý velikonoční plamínek radosti, síly, optimismu a jiskřivě pulzujícího života. Protože život není jenom kousek od těžkosti.

P. Josef Motyka,
spirituál Charity Opava